

Abu komandu atbalstīšana

Ešija Stārka

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās Dienvidkorejā.

Džeina pabeidza ēst savas nūdeles. *Mmmm.*

Garšīgi!

„Paspēlēsim Yut Nori!” teica tēvocis Jiho.

Jau atkal bija pienācis tas laiks. Viņas ģimene svinēja *Chuseok* — korejiešu pateicības dienu. Šodien Džeinas ģimene bija sapulcējusies, lai kopā kārtīgi ieturētos un spēlētu Yut Nori. Yut Nori bija Džeinas mīļākā spēle.

Visi sasēdās aplī uz grīdas. Džeina palūkojās apkārt. Kurā komandā viņa vēlējās būt? Viņa pabīdījās, lai apsēstos blakus tēvocim Jiho.

„Es vēlos būt tavā komandā!” viņa teica.

„Mēs noteikti uzvarēsim!”

Tēvocis Jiho smējās. „Ja tu būsi mūsu komandā, tad mums noteikti veikties!”

Džeinas mamma nolika spēles laukumu apļa vidū. Džeina viņai palīdzēja sakārtot spēli spēlēšanai. Viņa iedeva četras nūjiņas komandai, kurai bija jāuzsāk spēle.

Pirmo gājienu veica Džeinas māsiņa Ana. Viņa pasvieda nūjiņas gaisā. Tas, kā nūjiņas piezemējās, parādīja, cik tālu komanda drīkstēja pārvietoties pa spēles laukumu. Visas četras nūjiņas bija vērstas uz leju, un tas nozīmēja, ka Ana saņēma Yut! Viņa drīkstēja savas komandas figūriņu pārvietot uz priekšu par četriem lauciņiem *un* ieguva papildu gājienu.

*Džeina sarauca pieri.
Viņa negribēja, lai otra
komanda uzvarētu.*

Bet Ana nebija Džeinas komandā.

Džeina sakrustoja rokas un sarauca pieri. „Es cerēju, ka viņai nebūs labs metiens,” viņa čukstēja tēvocim Jiho.

„Galvu augšā!” teica tēvocis Jiho. „Spēle ir tik tikko sākusies.” Viņš viņai iedrošinoši uzsmaidīja.

Pēc Anas otrā gājiena nūjiņas bija jāmet Džeinas komandai. Taču viņiem neizdevās tikt tik tālu, cik Anas komandai.

Veicot katru gājienu, Džeinas ģimenes locekļi priecājās un smējās. Džeina skatījās, kā spēles figūriņas pārvietojas pa tās laukumu. Visiem bija jautri.

Visiem, izņemot Džeinu. Viņas komanda joprojām zaudēja.

Beidzot pienāca Džeinas kāрта. Viņa pasvieda nūjiņas gaisā, bet tikai viena piezemējās ar skatu uz leju. Viņas komanda varēja pārvietoties uz priekšu tikai par vienu lauciņu.

Džeina sakrustoja rokas. „Es vairs negribu spēlēt!” viņa iesaucās. „Es gribēju uzvarēt.”

Pēkšņi visi apklusā. Kad viņa pacēla acis, viņa pamanīja, ka viņas ģimene uz viņu

skatās. Viņi likās izbrīnīti par to, ka viņa bija tik dusmīga.

Džeinai pietvīka seja. Viņa jutās slikti, ka nebija priecājusies par savu ģimeni. Parasti viņa nekļuva tik dusmīga. Viņa piecēlās, lai pamestu apli.

Tēvocis Jiho viņu apturēja. „Tev nav jādodas prom,” viņš teica. „Uzvara nav galvenais. Vienkārši centies labi pavadīt laiku.”

„Labi.” Džeina apsēdās atpakaļ. Viņa vēlējās, lai arī viņai būtu tikpat jautri, kā pārējiem. Viņa dzīji ievilka elpu un skatījās, kā viņas brālēns Bens pamet gaisā nūjiņas.

„Labs veikums, Ben!” teica tēvocis Jiho. Viņš izklausījās priecīgs.

Džeina paskatījās uz tēvoci Jiho ar ieplestām acīm. Viņš atbalstīja otru komandu! Varbūt tieši tāpēc viņam bija tik jautri.

Sākoties nākamajam gājienam, Džeina nolēma, ka viņa atbalstīs *abu* komandu dalībniekus. Tēvocim Jiho bija taisnība. Uzvara nebija galvenais. Jēzus viņai palīdzēja priecāties par savas ģimenes locekļiem pat tad, kad viņa zaudēja.

Kad atkal pienāca Anas kāрта, Džeina viņai uzsmaidīja. „Lai tev veicas! Tev izdosies!”

Ana viņai pasmaidīja no apļa pretējās puses. Džeina sirdī sajuta siltumu. Viņai jau tagad bija daudz jautrāk! ●

„Tik daudz kas dzīvē ir atkarīgs no mūsu attieksmes. Tas, kā mēs izvēlamies uztvert lietas un attiekties pret citiem, ir ļoti svarīgi.”

Tomass S. Monsons (1927–2018), „Living the Abundant Life”, *Liahona*, 2012. g. janv., 4. lpp.

URAN DUO ILLUSTRĀCIJA